

*'Lieve Mila,
Tegen jou zou ik nooit liegen.
Geloof me alsjeblieft.
Papa.'*

Manuel Santiago

1. SUMMERVIBES

Het was ongetwijfeld de mooiste zomer ooit geweest. De Ghost Rockers waren het hele land rondgetrokken en hadden concerten gegeven op de meest geweldige en idyllische plekjes. Uitverkochte grote markten, het hoofdpodium op verschillende jeugdevents en als klap op de vuurpijl een geweldig optreden op het strand, met voorbij de joelende massa fans niets meer dan kilometers eindeloos water.

Mila en Charlie hadden besloten om de laatste dag samen door te brengen op het strand en te genieten van de zon, de zee en veel te veel lekkere hapjes en drankjes. De jongens konden hun laatste optreden wel alleen voorbereiden. Het voelde zo prettig om na de lange tour vandaag thuis af te sluiten. De Ghost Rockers zouden het einde van de zomer vieren op het DAM, met een optreden op het binnenplein. En vanaf morgen was het weer tijd om naar school te gaan en zich weer onder te dompelen in de vele leuke kunstvakken die ze er kregen.

Maar aan morgen wilde Mila nog niet denken. Meer nog, ze had geen tijd om aan morgen te denken. Haastig maakte ze haar staartje los en schudde het zand uit haar haren. Ze was in slaap gevallen in de zon, was de tijd uit het oog verloren en kon er natuurlijk niet op rekenen dat Charlie de verantwoordelijke

van hun twee zou zijn. Bovendien had Charlie ook geen enkele moeite gedaan om zich te haasten. De meisjes hadden nu al op het DAM moeten zijn. Het optreden zou over niet minder dan twintig minuten beginnen.

‘En nu snel douchen’, zei Mila. ‘We zijn al te laat!’

‘Ja, ik kan echt niet geloven dat we de tijd zo uit het oog konden verliezen’, lachte Charlie.

‘Misschien omdat jij nog per se een postkaartje wilde sturen?’

‘Ja?’

‘Van aan de zee... waar we één dag waren?!’

Charlie glimlachte, nog steeds afwachtend.

‘Naar de jongens die we binnen tien minuten al terugzien?’

‘Zeg, dat is toch beleefd?’

Mila rolde met haar ogen en gooide Charlie haar rugzak toe.

‘Kom! Klaarmaken!’

Mila stoof de badkamer in. Charlie bracht haar hand naar haar voorhoofd en salueerde als een volleerde militair. *Ai ai, kapitein!* Ze voelde aan haar plakkerige haren, die door de cocktail van zonnecrème, zand en zeewater alle kanten op dansten.

‘Heb jij een haardroger? Dan kan ik mijn haren nog wassen. Anders moet ik optreden als een poedel!’

Charlie grinnikte om haar eigen opmerking.

‘Da’s misschien nog wel een tof idee. Een poedelbever. Of... een toedelpoedelbever.’

Ze hoorde enkel het water ruisen, van Mila die in de badkamer onder de douche stond. Charlie zuchtte. Ze kon het weer alleen oplossen!

‘Als ik een haardroger was’, vroeg ze aan zichzelf. ‘Waar zou ik dan zijn?’

Charlie zocht zich een weg door de rommel in Mila’s kamer.

Ze reikte naar enkele dozen, boven in een kast, verloor natuurlijk haar evenwicht en kwam met de hele rotzooi op de grond terecht.

‘Auwch!’ Charlie wreef over haar pijnlijke arm. ‘Oh, lompe bever toch!’

Ze raapte snel de spullen, wat papieren, foto’s en een oude knuffel bij elkaar.

‘Voor een volgende show van *Charlie laat dingen vallen*, bestel nu tickets op 0472 64...’

Charlie verstomde, toen ze tussen alle papieren een foto vond van Mila, die amper twee jaar oud was. Een onbekende man stond naast haar. Hij had een brede glimlach op zijn gezicht, hield een hand op Mila’s schouder en staarde Charlie met een indringende blik aan. Charlie wist niet of ze zich vrolijk of ongemakkelijk moest voelen bij deze foto. Er was iets met de blik in de ogen van de man naast Mila. Ze kreeg er een vreemd gevoel van.

Ze schrok toen Mila, met natte haren en een handdoek rond zich, plots naast haar stond en de foto met een ruk uit haar handen trok.

‘Blijf daar eens af’, was alles wat Mila zei.

Charlie wist zich geen houding te geven.

‘Is dat jouw papa?’

Mila durfde geen oogcontact te maken met Charlie en propte de foto snel weer in de doos met oude herinneringen.

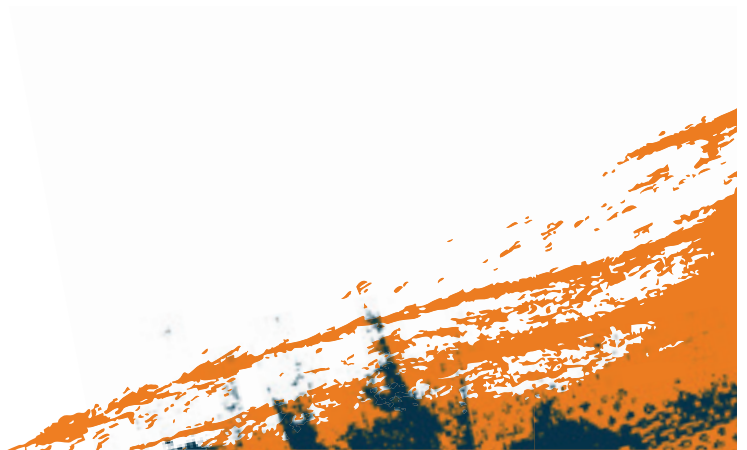
‘Kom, ga jij maar snel douchen. We moesten al op dat optreden zijn.’

Charlie schrok van Mila’s reactie, maar durfde niet verder te vragen. Ze nam haar handdoek en liep snel naar de badkamer.

Mila keek Charlie na en pas toen ze verdwenen was, piepte ze nog snel naar de foto. Het was lang geleden dat Mila de blik van de man naast haar nog gezien had. Ze wilde zich wel prettig voelen, om de mooie zomerse herinnering die de foto had vastgelegd, maar ze kon de donkere blik in zijn ogen niet negeren.

Ze voelde koude rillingen over haar lijf, propte de foto in de doos en gooide de doos snel weer in het rek. Ze wilde liever nooit meer terug naar toen. Ze wilde nooit nog iets te maken hebben met de man die haar zoveel verdriet bezorgde.

2. SPECIAL GUEST

Het binnenplein van het DAM stond afgeladen vol. Tussen de honderden fans en leerlingen van het DAM hadden ook directrice Dora Van der Donck, haar leerkrachten en twee collega-directeurs van naburige kunstscholen hun plekje gevonden. Vince De Leeuw van de Kunstacademie en Maaïke Schoonenburg van het Conservatorium hadden al meermaals hun horloge gecontroleerd.

‘We moeten toch eens even komen kijken of die *hype* rond die Ghost Rockers wel terecht is.’

‘Als ze natuurlijk nog komen opdagen’, grapte Maaïke.

Dora lachte groen. Oh, wat was die Maaïke Schoonenburg toch een vreselijke... grapjas.

Ook Jonas stond nerveus te kijken, vanuit de backstage van het podium. Hij was blij toen hij Mila en Charlie zag toekomen.

‘Ah, eindelijk! Jullie zijn er!’

Charlie gaf Jimmy en Alex een knuffel. Mila pakte Jonas vast en gaf hem een stevige zoen op zijn lippen.

‘Ik heb je gemist’, lachte Jonas.

‘Ja, gisteren is dan ook al wel vierentwintig uur geleden’, zei Jimmy droog.

‘Hey, wij hebben elkaar ook al vierentwintig uur niet meer gezien!’ Ze legde haar armen dramatisch om Jimmy’s en Alex’

schouders. 'Kom in mijn armen, ik heb jullie zo gemist!'

'Oh, Charlie. Ik kan niet geloven dat we het overleefd hebben', speelde Jimmy het spelletje mee. 'Maar, ik ben echt blij om jou te zien, hoor.'

Charlie glimlachte een beetje verlegen.

'Ik ook hoor.'

Alex wenkte zijn vrienden.

'Komaan *guys*! We moeten spelen. We zijn al te laat!'

Zo snel ze konden, stopten ze hun oortjes in en liepen ze het podium op. Het publiek applaudisseerde. Het gegil van hun fans was oorverdovend.

'Hebben jullie zin om te rocken?' riep Mila. 'Daar zullen wij eens voor zorgen!'

De ene na de andere hit rolde uit de geoliede Ghost Rockers-machine. Het idee dat ze voor de laatste keer die zomer hun hits zouden spelen, zweeptte de vijf nog meer op.

Dora glimlachte tevreden naar Vince en Maaïke.

'Fantastisch toch, hè? Onze Ghost Rockers!'

Ze lachte net iets te luid en juichte iets te overdreven, in een poging haar twee collega-directeurs te overtuigen van het talent dat bij haar op school zat. Maaïke rolde met haar ogen en keek met plaatsvervangende schaamte naar Vince.

Mila genoot van het laatste nummer en de solo van Jonas waar ze zich even op kon laten meedrijven. Haar blik gleed over de vele enthousiaste jongeren die dansten op hun muziek. Slechts heel even keek ze over het publiek en het binnenplein, naar de overkant van de straat. Vanuit een halfopen raam, dat de zon reflecteerde en Mila verblindde, zag ze een man haar kant op kijken. Slechts even schoot het door haar hoofd dat ze die blik herkende, die donkere, duistere blik van de man die ook op de foto stond, van

toen zij twee jaar oud was. De foto die Charlie en zij daarnet nog in hun handen hadden gehad. Mila kon het amper geloven. Had ze dat goed gezien of had ze zich wat ingebeeld? Opnieuw keek ze naar het raam aan de overkant, maar ze kon nu zelfs niemand meer zien staan. Totaal verward liet ze haar microfoon uit haar handen glippen.

Jonas moest wat verzinnen en speelde een solo, om het gebrek aan zang te verdoezelen.

Jimmy sloeg met enkele rake drumslagen het nummer ten einde en even was er niets te horen buiten het gefluit van Mila's microfoon. Jonas staarde haar verbaasd aan. In plaats van de fans te begroeten, omdat dit hun laatste nummer was, bleef het secondelang stil.

'Mila? Gaat het?' vroeg Jonas. Maar Mila keek zelfs niet om, schudde verward haar hoofd en liep zo snel ze kon het podium af, de backstage in. Het publiek begreep niet wat er gebeurde. Wat was er met de zangeres van Ghost Rockers aan de hand?

Jonas legde snel zijn gitaar aan de kant en liep het podium af, Mila achterna. Charlie probeerde de meubelen te redden en nam snel haar microfoon.

'Zo! Dat was het dan bevers! Het optreden van Ghost Rockers! Met ja... Mila en Jonas. Die al weg zijn. Maar ook met Jimmy, Alex en de geweldige mezelf!'

Mila stond backstage en wreef met haar handen door haar gezicht. Ze mocht haar hoofd niet op hol laten brengen. Ze mocht niet toelaten dat een stomme foto van vroeger haar opnieuw zo'n slecht gevoel zou bezorgen. Dat verdiende ze niet.

'Hey, is alles in orde?' vroeg Jonas. Mila draaide zich met een ruk om en forceerde een glimlach op haar gezicht.

'Ja, hoor. Gewoon dom van mij, zo'n stomme fout.'

'Hoe kwam het? Je bent er precies niet met je gedachten bij.'

'Ik weet het niet', loog Mila. 'Gewoon moe misschien.'

Ook Charlie, Jimmy en Alex kwamen de backstage in gelopen, maar Mila had geen zin om verdere uitleg te geven.

'Ik moet weg. Tot later.' Ze gaf Jonas snel een kus. 'Bedankt om mij te redden daarjuist.'

Zonder meer te zeggen liep ze de backstage uit naar de loge, waar haar spullen nog lagen.

Charlie besloot het er niet bij te laten. Ze liep Mila achterna en probeerde zachtjes tot haar door te dringen.

'Zeg, wat scheelt er?' vroeg ze. 'Je doet al raar sinds we terug zijn van de zee.'

Mila glimlachte en probeerde het probleem weg te wimpelen.

'Komaan! Ik zie toch dat er iets scheelt!' zei Charlie opnieuw.

'Ik wil gewoon naar huis, oké?'

Charlie kruiste vastberaden haar armen.

Mila aarzelde. Heel even twijfelde ze of het wel een goed idee was iets te zeggen.

'Het klinkt misschien raar', zei Mila. 'Maar... ik had het gevoel dat iemand mij in de gaten hield. Daarnet.'

'Ja, duh, bever!' glimlachte Charlie. 'We stonden op een podium voor een paar honderd man?'

Mila knikte. Charlie begreep duidelijk niet wat ze bedoelde.

'Ja... Laat maar.'

'Hoe maar... Mila, ik...'

Mila liep de ruimte uit.

'Ik wil gewoon even alleen zijn, denk ik.'

Charlie bleef nog even verbaasd naar de deur kijken, langs waar Mila net vertrokken was. Ze kon haar vinger allerm minst op de wond leggen, maar ze wist dat er iets niet klopte.

iets hield Mila in de ban, sinds een paar uur. En Charlie kon enkel raden naar wat Mila zo angstvallig verborgen hield.